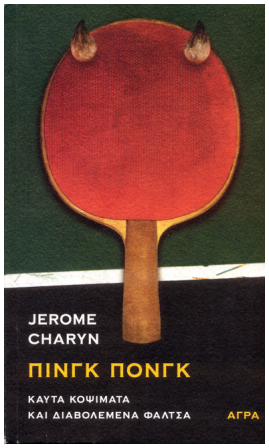

Ο συγγραφέας Jerome Charyn, πέρα από τα τριάντα βιβλία που έχει γράψει, τη διδασκαλία του σε Αμερικάνικο πανεπιστήμιο στο Παρίσι και μια πλήρη ζωή, συνέθεσε πριν δέκα χρόνια το πόνημα του, “Πινγκ Πονγκ” με υπότιτλο: “καυτά κοψίματα και διαβολεμένα φάλτσα”.

Πέρσι, δέκα χρόνια μετά την πρωτότυπη έκδοση, κυκλοφόρησε και στα Ελληνικά.

Ας ξεκινήσουμε από μια παραδοχή. Ο Αμερικάνος την κατέχει την τέχνη. Την τέχνη να μιλά με σαγηνευτικά νοήματα, να χρησιμοποιεί όμορφες λέξεις, να τις βάζει στη σωστή σειρά και να κρατά το ενδιαφέρον του αναγνώστη, χωρίς να «εκβιάζει», δίχως να είναι υπερβολικός.

Κι’ όλα τούτα για το πίνγκ πόνγκ. Δεν επιχειρώ να υποτιμήσω το παιχνίδι. Τουναντίον. Υποθέτω όμως ότι άπειροι άνθρωποι έζησαν, ένιωσαν, ευτύχησαν ή δυστύχησαν χωρίς να έχουν ιδέα ότι υπάρχει ως άθλημα.

Βεβαίως ο συγγραφέας συχνά το περιεργάζεται προσχηματικά. Πατάει πάνω του και αφηγείται σωρεία πραγμάτων. Και το κάνει καλά. Αποτελεί όμως, τον κυρίαρχο άξονα της αφηγηματικής του. Δεν το περιφρονεί, δεν το χρησιμοποιεί, δεν το θεοποιεί.

Ο Charyn είναι πολίτης του κόσμου. Έχει διανύσει «πολύ μίλι». Καθώς αφηγείται την γνωριμία του με το άθλημα ξετυλίγει το μίτο της ζωής του, τις σχέσεις με την οικογένειά του, τον άτυχο γάμο του, τις κάθε είδους περιπλανήσεις αφήνοντας, τις σκέψεις του, τις αιχμές του, το ίχνος του.

Κάνει πολιτική, περνάει μηνύματα, παρουσιάζει γεγονότα και το κάνει κομψά, χαριτωμένα, διασκεδαστικά.

Ανακατεύει το σύμπαν ή μάλλον αποκαλύπτει πως το επιτραπέζιο τένις μπορεί να ανακατέψει το σύμπαν. Τον Henry Miller με τον τον Ζωρζ “La Meteque” Μουστακί, τον Legs Diamond
,
τον άνθρωπο που πυροβοληθεί τις περισσότερες φορές στην Αμερική, με τον
Herwald
Lawrence
από τα Μπαρμπέιντος,

την περίφημη "διπλωματία του πίνγκ πόνγκ" με μια ανελέητη κριτική στους Nixon – Kissinge
r
,
ιατρικές αναλύσεις με απίστευτα λεπτομερείς ιστορίες, την γοητεία του αθλήματος με τον απάνθρωπο τόπο του πρωταθλητισμού.

Είναι ένα απολαυστικό σύνολο λέξεων, εικόνων, περιγραφών με γοητευτική ροή.

Να υποθέσω ότι αντίστοιχη δουλειά έγινε και στο μεταφραστικό επίπεδο και να βεβαιώσω ότι μου ξαναξύπνησε την επιθυμία μου, σε βαθμό υπερθετικό μάλιστα, να ταλαιπωρήσω λίγο ακόμα το άθλημα.

Μόνο που θα είναι μάλλον αδύνατο να βρούμε μια λέσχη επιπέδου Λώρενς…

υ.γ. Οφείλω ένα ευχαριστώ στον Χαρ. Θεοφ. που όχι μόνο θυμήθηκε την όψιμη επαναπροσέγγισή μου στο άθλημα, αλλά είχε και την ευαισθησία να μου χαρίσει με την πρώ τη ευκαιρία το βιβλίο.